

עמ"ת 49888/06/17 - מוחמד גלאד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 יולי 2017

עמ"ת 49888-06-17 גלאד(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת נאוה בכור
העורר מוחמד גלאד (עציר)

נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר: עו"ד אבו עמאר

ב"כ המשיבה: עו"ד ערן אורי

העורר הובא באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפניי ערר על החלטתו של בית משפט השלום בראשון לציון מיום 15.6.17 (כב' הש' אייל כהן), במ"ת 24988-06-17, בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. לאחר שהוסכם על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, נחלקו הצדדים בשאלת אפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

3. כתב האישום כנגד העורר מייחס לו עבירות של גניבת רכב בצוותא, קשירת קשר לפשע, שהייה שלא כדין, נהיגה ללא רישיון ונהיגה בהעדר פוליסת ביטוח.

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **5.6.17** החנתה המתלוננת את רכבה מסוג "קיה" בסמוך לבית שבכוכב יאיר, בסמוך לשעה 17:00. עוד באותו יום קשר העורר קשר לגניבת רכב עם אחר בשם **סעיד**, שהכירו כמי שגונב רכבים מישראל ומעבירים לשטחי האזור.

העורר הציע לסעיד לגנוב עמו רכב עבור תשלום סך 1,000 ₪ עבור חלקו בגניבת הרכב והובלתו לשטחים.

במועד שבין השעה 17:00 ועד לבוקר המחרת, גנב העורר יחד עם אחד בשם **הישאם** דאר עאמר, **סעיד** ואחרים נוספים את הרכב ממקומו, תוך שהאחרים פרצו ושברו את חלון הרכב ואת מנגנון ההנעה. במסגרת הקשר ולשם קידומו, פגש העורר בסעיד ובאחרים בשטח פתוח שמחוץ לטול כרם שם קיבל את הרכב לצורך העברתו לשטחי האזור, ופגש גם את הישאם כשהוא נוהג ברכב שתפקידו "להוביל".

בהמשך, מסר אחד האחרים לעורר ולהישאם את מספרי הטלפון הנייד, האחד של השני והעורר נהג ברכב הקיה, כאשר הישאם לפניו ברכב המוביל, ותפקידו "לפתוח ציר" ולהתריע בשם העורר על מחסומי משטרה.

בסמוך לשעה 18:35 על כביש 55 לכיוון מזרח, ובסמוך למחסום אליהו, נעצרו השניים במחסום משטרה.

4. ב"כ העורר עולה כי יש להורות על שחרורו. מדובר בבחור צעיר ללא עבר פלילי, ובהסתבכות ראשונה. השותפים לעבירה משוחררים והוא היחיד שנעצר.

מחומר הראיות עולה כי השותפים הם אנשים שעוסקים בזה, בעוד שלגבי העורר מדובר במעידה חד פעמית, ואין לו מב"דים. הסיעו אותו בחזית שיוביל את הרכב לשטחים.

העורר שיתף פעולה בחקירה והפליל את השותפים, ואלמלא הגרסה שמסר האחר לא היה מוגש נגדו כתב אישום.

בימ"ש זה שחרר בעניין שני תושבי שטחים, כאשר לאחד מהם היה עבר פלילי מאותו סוג.

ישנה חלופה מצוינת של ערב ישראלי שהיה מוכן לערוב ולהפקיד כסף, ובנוסף אמו של העורר, שהייתה בהלם מהתנהגות בנה, ציינה שלא גידלה אותו שיבצע עבירות אלו, והתחייבה להביאו לכל דיון יחד עם הערב הישראלי שחתם לו.

ערבות האמא היא חשובה שכן הדבר האחרון שהעורר ירצה זה לסבך את אמו בכך שיפר תנאי ביהמ"ש ויביא לחילוט ערבותה.

החלטת ביהמ"ש קמא הינה בניגוד לפסיקת בית המשפט העליון, הואיל ומשמעותה היא שלא ניתן לשחרר כל תושב שטחים.

בימ"ש קמא שגה בכך שלמעשה לא בחן חלופת מעצר. זה בניגוד להלכת בימ"ש עליון - כשאפילו בתיק רצח נקבע שיש לבחון חלופת מעצר, לא כל שכן בתיק של עבירות רכוש.

העובדה שהיה בידו היתר כניסה אינו מחמיר בנסיבותיו למול אדם שבא בלילה, חותך את הגדר, מוגבל כניסה, עם מאסר על תנאי, וגונב מבית רכב.

אדם שיש לו עבר פלילי, נסיבותיו אינן מקלות מאדם שקיבל היתר והתפתה וביצע עבירה.

יתרה מכך, מחלקו של האחר עולה כי היה הרכב המוביל, כשזה החלק המהותי, המבצע העיקרי, ואיתו צריך למצות הדין.

אותו אחר משוחרר, אפילו לא במעצר בית מלא.

העובדה לפיה במשטרה העורר משתף פעולה ומוסר מידע על האחרים לא צריכה לשמש לו לרועץ.

לאור כל האמור, יש לקבל את הערר ולקבוע תנאי שחרור.

5. מטיעוני המשיבה עולה כי העורר קיבל היתר כניסה לישראל ביום **5.6.17**, וניצל זאת לביצוע העבירה. סיומו של ההיתר ביום 29.6.17 לצורך ביקור משפחה בחג.

כבר באותו יום שבו מתחיל תוקף היתר הכניסה - פונה העורר לסעיד, ומציע לו להצטרף אליו לגנוב רכבים מישראל ולהעבירם לשטחים תמורת תשלום כספי, ולכן הטענות על כך שהעורר לא יזם את ביצוע העבירות אינן נכונות.

בשלוש החקירות במשטרה מודה העורר שהוא זה שהציע להסיע את שותפו בעסק.

עולה בחקירתו כי באותו קשר היו מעורבים מספר גורמים, שכל אחד מהם הוא חוליה שרשרת שמטרתה להעביר את הרכבים לשטחים ולהעלימם.

העורר הפגין ידע והיכרות מוקדמת עם גורמים עברייניים.

מספרי טלפון של חלק מהמעורבים היו שמורים בטלפון הנייד שלו, והפעילות באותו יום תוכננה היטב, והוכן רכב מוביל שמטרתו לפתוח ציר להתריע בפני מחסומי משטרה.

מדברי העורר עצמו עלה שבמקום שממנו לקח את הרכב היו עוד 2 רכבים שהיה צריך להעביר לשטחים.

העורר הוא נדבך משמעותי בשרשרת, נהג ברכב הגנוב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, והפגין בכך תעוזה.

השותף שנעצר איתו, הינו תושב ישראל שנהג ברכב המוביל, ללא עבר, שחלקו לא גדול מחלקו של העורר. הוא נתון במעצר אדם במהלך כל שעות היום ומעצר בית לילי.

בנוסף לעילה לחשש להימלטות בשל היותו של העורר תושב האזור - קיימת גם עילת מסוכנות.

בימ"ש קמא הפנה להלכת קונדוס ולפסיקה ענפה נוספת. המסוכנות עולה מעבירת השהייה בישראל שלא

כחוק ומעבירת הרכוש, שלגביה נקבע כי עבירת רכוש בודדת עלולה להקים עילת מעצר בשל הסיכון הטבוע בה להתפתחות אירוע אלים.

בבש"פ 4253/17 - נקבע כי בשהייתם של תושבי האזור בישראל שאינם שוהים כדין יש מסוכנות אינהרנטית.

ערביות לא יכולה לקיים את מטרות המעצר.

העורר לא צלח שלב ראשון שבו ביהמ"ש בוחן האם ניתן לאיין את המסוכנות בחלופת מעצר, ואין מקום לקבל תסקיר בהיותו תושב שטחים.

לאור כל האמור יש לדחות את הערר.

6. דין והחלטה

אין חולק כי המעשים המיוחסים לעורר מקימים עילת מסוכנות ועילת הימלטות מהדין, ובימ"ש קמא עמד על כך בהרחבה בהחלטתו.

בנקודה זו יוער כי טענתו של ב"כ העורר לפיה אין להחמיר עם העורר רק בשל קיומו של היתר כניסה בעניינו-ודאי אינה מקובלת כלל ועיקר.

לא זו בלבד שיש בכך כדי להחמיר עמו, אלא שהעובדה לפיה ניצל העורר את היתר הכניסה שניתן לו לצורך ביקור משפחתו בתקופת החג, וכבר ביום הראשון לתוקפו של היתר הכניסה- מיהר לקשור קשר עם אחרים ולגנוב רכב מתחומי ישראל ולהעבירו לשטחי הרשות- היא המהווה את גרעין העדר האפשרות למתן אמון בו.

בבש"פ 6781/13 קונדוס נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 4.11.13), אליו אף התייחס בימ"ש קמא בהחלטתו, והעוסק בשאלת שחרורם של נאשמים לחלופת מעצר בשטחי הרשות,

נקבעו מספר פרמטרים שייבחנו לעניין זה, ובכללם- עברו הפלילי של נאשם, קיומן של עבירות נלוות לעבירת השב"ח, אופיין וטיבן של העבירות הנלוות והמצב הביטחוני. וכך נקבע-

"שיקול מרכזי נוגע לעבירות המיוחסות לנאשם - האם מיוחסת לו אך עבירה בגין עצם הכניסה לישראל שלא כדין, או שמא מיוחסות לו גם עבירות נלוות. אין דומה מי שביצע עבירה של שהיה בלתי חוקית לבדה, למי שביצע לכאורה, בנוסף לשהייה הבלתי חוקית בישראל, גם עבירות אחרות. אין מקרה בו מדובר בעבירות קשות וחמורות שפגיעתן בציבור ובפרט כבדה, דומה למקרה שעניינו עבירה קלה יחסית. כאשר מדובר בעבירות חמורות, וככל שפגיעתן בקרבן העבירה קשה יותר, קיים אינטרס ציבורי כבד משקל יותר למצות את הדין עם מבצע העבירה.... מקום שקיימות עבירות נוספות, שאלת ההתחמקות מן הדין אינה עומדת לבדה

עמוד 4

ולרוב יש לבחון גם את מסוכנותו של הנאשם, אם יפר את תנאי השחרור שעל קיומם אין למערכת האכיפה בישראל דרך לפקח באזור...יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להבחין בין מי שהעבירות הנוספות שביצע נועדו אך כדי "לאפשר" את המשך שהייתו בישראל, למי שביצע עבירות נוספות בנפרד ובמנותק מעצם הכניסה הבלתי חוקית לארץ....ויחד עם זאת, מקום שהשהיה בישראל נוצלה ואולי אף יועדה למטרות ביצוע עבירות אחרות, יש לכך משום היבט נוסף של חומרה. שיקול דומיננטי נוסף נוגע לעברו הפלילי של הנאשם - לא הרי מי שזו לו כניסתו הבלתי חוקית הראשונה לישראל כמי ששב ונכנס לישראל ללא האישורים וההיתרים הנדרשים פעם אחר פעם...יש מקום להבחין בין נאשם שעברו נקי, לנאשם בעל עבר פלילי...ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששוחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור."

בעניינו, מדובר בעבירות חמורות מאוד שבוצעו לכאורה ע"י המשיב ונלוות לעבירת השב"ח, נסיבותיהן חמורות - תוך שיתוף פעולה עם אחרים.

לא התעלמתי מכך כי מדובר בעבירת רכוש אחת ובעורר ללא עבר פלילי, שניהל עד כה אורח חיים נורמטיבי, וכי האחר המעורב בפרשה, שחלקו אינו נופל מחלקו של העורר בהתאם לעובדות כתב האישום, שוחרר לחלופת מעצר.

עם זאת - נוכח מידת הפרת האמון שניתן בו - כשלאחר שקיבל היתר זמני, ביצע לכאורה של העבירות על ידו, והמסוכנות הטבועה בחלקו - לא השתכנעתי כי יש מקום לבחינת חלופת מעצר בעניינו.

בכל הנוגע לקיומה של חלופה בשטחי ישראל כנטען ע"י ב"כ העורר, יש לשים לב כי בעניין קונדס שלעיל, התייחס בימ"ש העליון לסוגיית אפשרות שחרורו של נאשם לחלופת מעצר באזור או בשטחי ישראל, ונקבע כי קיים קושי לשחררו לשטחי ישראל הואיל ויש בהחלטה שיפוטית כגון דא כדי להכשיר באופן עקלקל שהייה בלתי חוקית בישראל האסורה על הנאשם ואשר בגינה נדון מלכתחילה. וכך נקבע שם-

"על-פי גישה זו, מקום שלא התקבל אישור או היתר שהיה בישראל מאת הרשויות המוסמכות, אין להתיר לנאשם לשהות בישראל מכוח החלטה שיפוטית. יחד עם זאת, בפסיקת בית משפט זה נשמעו גם קולות שסברו כי אין מניעה לשחרר תושב האזור למעצר בית בתחומי ישראל (בש"פ 648/00 עב"דו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.2.00)), וכי במקרים מעין אלה יש לקבוע הדיון בתיק העיקרי בהקדם, על מנת שלא לאפשר התמשכות מצב בעייתי זה (בש"פ 10418/08 טאלאלקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.18))."

בענייננו - אינני סבורה כי בחלופה כלשהי, גם בערובה של אזרח ישראלי יש לקיים את תכלית המעצר - איון/ הפגת מסוכנות המשיב והחשש להימלטותו מהדין.

7. סופו של דבר - לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטת ביהמ"ש קמא - ועל כן הערר נדחה, והעורר יוותר במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה והודעה היום כ"ו תמוז תשע"ז, 20/07/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת